

سیاست خارجی و انتخابات آمریکا

در این انتخابات، برخلاف باور عمومی که سیاست خارجی را عاملی بی‌تأثیر بر نتیجه می‌داند، این موضوع به‌طور جدی مورد توجه قرار گرفته است.

کارزار انتخاباتی دونالد ترامپ به‌وضوح بر این محور تمرکز کرده است. اوایل این هفته، جی.دی. ونس، شریک انتخاباتی ترامپ، در پادکست تیم دیلسون، کمترین معروف، انتقاداتی نسبت به موضع کارزار کامالا هریس درباره جنگ غزه مطرح کرد. ونس با اظهاراتی مشابه نظرات مفسران مترقی گفت:

«در حالی که می‌گویند قصد دارند تلفات غیرنظامیان فلسطینی را کاهش دهند، مسیری را دنبال کرده‌اند که تلفات را افزایش داده است. ادعا می‌کنند که حامی اسرائیل هستند، اما رویکردی اتخاذ کرده‌اند که جنگ را طولانی‌تر کرده و این برای اسرائیل نیز بد است.»

علاوه بر این، ترامپ نیز در مصاحبه‌ها و سخنرانی‌های اخیرش بر هم‌سویی با احساسات ضدجنگ تأکید کرده است. در مصاحبه‌ای با شبکه العربیه درباره جنگ خاورمیانه، ترامپ اظهار داشت که «مایل است همه چیز متوقف شود و خاورمیانه به صلح بازگردد» و با تمجید از مردم عرب افزود: «اتفاقاتی که در آنجا رخ می‌دهد واقعاً مایه شرمساری است.»

در آخر هفته گذشته، ترامپ از حمایت رهبران مسلمان ایالت میشیگان، ایالتی کلیدی با جمعیت قابل توجه عرب و مسلمان، خبر داد. این ایالت اخیراً به دلیل اعتراضات مرتبط با موضوع غزه دچار ناآرامی شده بود و برخی از رهبران مسلمان در تجمعات انتخاباتی اعلام کردند که به دلیل وعده‌های صلح ترامپ از او حمایت می‌کنند.

در سخنرانی خود در مدیسون اسکوت گاردن و همچنین پست‌های رسانه‌های اجتماعی، ترامپ از «صلح واقعی و پایدار در خاورمیانه» و «پایان دادن به هرج‌ومرج در این منطقه» سخن گفت. او همچنین کامالا هریس را به دلیل همکاری با لیز چینی، نماینده سابق کنگره، مورد انتقاد قرار داد و او را متهم کرد که مانند پدرش، در پی جنگ با کشورهای مسلمان است. این موضع‌گیری ترامپ به‌طور کامل با رویکرد او در بخش‌های دیگر این کارزار متفاوت است. او پیش‌تر بارها از واژه «فلسطینی» به‌عنوان نوعی توهین استفاده کرده و در تجمعات انتخاباتی اخیر نیز اظهارات ضدفلسطینی زیادی بیان کرده است. ترامپ همواره حمایت خود را از جنگ ابراز کرده و به بنیامین نتانیاهو، نخست‌وزیر اسرائیل، توصیه کرده است که «کار را تمام کند.»

او و تیمش تقریباً آشکاراً برنامه‌هایی برای سرکوب شدید فعالان ضدجنگ و حامی فلسطین در صورت پیروزی دارند. ترامپ در دوره ریاست‌جمهوری خود، علاوه بر اعمال «ممنوعیت ورود مسلمانان»، تقریباً تمام خواسته‌های اسرائیل را برآورده کرد و تقریباً جنگ با ایران را آغاز کرده بود. وی همچنین با حمایت از جنگ یمن، مبارزه علیه داعش و افزایش شدید حملات پهپادی، مسئول هزاران مرگ عرب و مسلمان شناخته می‌شود.

در اینجا، استراتژی‌های پایداری کمپین‌ها تصویری از وضعیت کنونی رقابت انتخاباتی ارائه می‌دهند. تحقیقات کمپین ترامپ نشان داده است رأی‌دهندگان مرد در ایالت‌های کلیدی ۶ برابر بیشتر احتمال دارد که تحت تأثیر دیدگاه‌هایشان درباره جنگ اسرائیل قرار بگیرند. رأی‌دهندگان ناراضی از حمایت دموکرات‌ها از جنگ اسرائیل در ایالت‌های تعیین‌کننده می‌توانند به عنوان یک گروه کلیدی توجه ترامپ را جلب کنند. برخی از این رأی‌دهندگان حتی اعلام کرده‌اند که ممکن است برای مجازات دموکرات‌ها، به ترامپ رأی دهند.

ترامپ نیز در این زمینه مواضع متناقضی داشته است؛ از یک سو بر پایان دادن به جنگ تأکید می‌کند و از سوی دیگر به نتانیاهو توصیه کرده است که جنگ را پیش از ورود او به کاخ سفید به اتمام برساند. در مقابل، کامالا هریس که از سیاست‌های پایداری در قبال اسرائیل جدا نشده، در برابر این استراتژی آسیب‌پذیر به نظر می‌رسد. او موضعی جنگ‌طلبانه‌تر از پایداری اتخاذ کرده است؛ موضعی که با کمپین موفق پایداری در سال ۲۰۲۰ تفاوت دارد. آن هم در زمانی که رأی‌دهندگان آمریکایی از جنگ خسته شده و بیش از پیش خواهان تمرکز بر مسائل داخلی هستند. هریس به دنبال تغییر در ائتلاف پایداری و جذب رأی‌دهندگان جمهوری خواه معمولی است که در گذشته به نیکی هبلی رأی داده‌اند. این استراتژی تلاش دارد تا رأی‌دهندگانی که به دلیل جنگ غزه از او دور شده‌اند، چشم‌پوشی کند و بر سیاستی جنگ‌طلبانه که می‌تواند شانس او را در انتخابات کاهش دهد، بیشتر تأکید کند. در نتیجه، هر دو کمپین تلاش دارند با تغییر در سیاست خارجی، تغییرات عمده‌ای در ائتلاف‌های رأی‌دهندگان خود ایجاد کنند. با این حال، این دموکرات‌ها و هریس هستند که ریسک بزرگ‌تری کرده‌اند.

شانسه به شانسه و سرنوشت‌ساز

چه کسی در انتخابات آمریکا پیروز می‌شود؟

محمدحسین لطف‌اللهی

خبرنگار گروه بین‌الملل

نظرسنجی‌ها انتخابات ریاست‌جمهوری ۲۰۲۴ آمریکا را یکی از نزدیک‌ترین رقابت‌ها در تاریخ مدرن آمریکا پیش‌بینی می‌کنند. برای کامالا هریس، معاون رئیس‌جمهور آمریکا و برای ترامپ، رئیس‌جمهور پیشین این کشور پیروزی و شکست به یک اندازه نزدیک است و همین موضوع کاندیداها را به تلاشی بسیار بیشتر از گذشته برای جلب رأی رای دهندگان در ایالت‌های کلیدی وا داشته است.

در این انتخابات گزاره‌ها و پیش‌فرض‌هایی بر نظرسنجی‌ها سایه افکنده‌اند و همین مسئله باعث شده تا تحلیل‌های متفاوت و متناقضی از نتایج نظرسنجی‌ها و پیروزی احتمالی انتخابات مطرح شود: «نظرسنجی گالوپ نشان می‌دهد اشتیاق به رأی دادن نزد دموکرات‌ها از هر زمانی طی ۲۴ سال گذشته بیشتر است، پس آن‌ها برنده انتخابات می‌شوند» یا «وضعیت ترامپ در نظرسنجی‌ها از هر جمهوری خواه دیگری در سه دهه گذشته حتی از خود ترامپ در سال ۲۰۱۶ بهتر بوده، پس او برنده انتخابات خواهد بود.» این دو گزاره تنها نمونه‌هایی کوچک از پیش‌فرض‌هایی هستند که درباره انتخابات آمریکا وجود دارد که بخشی از حقیقت را بیان می‌کنند اما قطعاً تمام حقیقت نیستند.

چنانچه کریستین سولتیس اندرسون، کارشناس افکارنظرسنجی جمهوری خواه می‌نویسد، وضعیت دو کاندیدا در نظرسنجی‌ها به اندازه‌ای نزدیک است که نه دموکرات‌ها و نه جمهوری خواهان نمی‌توانند در شب انتخابات سر راحت بر بالین بگذارند: «متأسفانه نمی‌توانم به شما بگویم که فکر می‌کنم چه کسی در روز انتخابات پیروز خواهد شد؛ داده‌ها به اندازه کافی در هیچ‌یک از جهت‌ها واضح نیستند تا بتوان پیش‌بینی معقول و مسئولانه‌ای ارائه داد. آنچه می‌توانم بگویم این است که حتی با وجود دو نظرسنجی باکیفیت که نتایج مشابهی دارند و محققان تلاش کرده‌اند نمونه‌های نظرسنجی را به خوبی بر اساس الگوی رای دهندگان مدل‌سازی کنند، باز هم می‌توان روایت‌های متفاوتی را درباره داستان سیاسی جدید (یا قدیمی) آمریکا که در شرف بیان است، تشخیص داد.»

در ادامه مروری خواهیم داشت بر نظرسنجی‌ها و تلاش خواهیم کرد تصویری دقیق از وضعیت موجود ارائه دهیم.

نظرسنجی‌ها در سطح ملی

در دو انتخابات ریاست‌جمهوری گذشته دموکرات‌ها در شرایطی به روز انتخابات می‌رسیدند که نظرسنجی‌ها نشان می‌داد در سطح ملی از رقیب خود پیش هستند و نگرانی آن‌ها صرفاً به وضع نظرسنجی‌ها در ایالت‌های چرخشی بازمی‌گشت. این بار اما بر اساس میانگین نظرسنجی‌های RCP از روز ۲۶ اکتبر این جمهوری خواهان هستند که در سطح ملی با اختلاف کمی از رقیب خود پیش هستند و این مسئله رنگ خطری جدی برای کمپین کامالا هریس به حساب می‌آید. بر اساس این میانگین، در حالی تا روز ۲ نوامبر (۳ روز مانده به انتخابات) ترامپ با ۴۸/۴

درصد آرا از هریس با ۴۸/۱ درصد آرا پیش است که ۳ روز مانده به انتخابات ۲۰۲۰ جو بایدن، کاندیدای وقت حزب دموکرات با ۴/۵ درصد اختلاف در سطح ملی پیش‌تر بود و در سال ۲۰۱۶ نیز کلینتون برتری ۱/۶ درصدی در برابر ترامپ داشت.

وبسایت ۵۳۸ وابسته به ای‌بی‌سی نیوز نیز که به امر جمع‌آوری داده‌های نظرسنجی‌های معتبر و ارائه میانگین نظرسنجی‌ها می‌پردازد، در آمارهای خود از افت محبوبیت هریس در سطح ملی و رشد محبوبیت ترامپ خبر داده است. بر اساس میانگین ارائه‌شده از سوی این وبسایت، برخلاف میانگین RCP در فاصله ۳ روز مانده تا انتخابات این هریس است که با ۱/۲ درصد اختلاف از ترامپ پیش است اما هم‌زمان آمارهای همین وبسایت از سال ۲۰۲۰ نشان می‌دهد بایدن در همین مقطع زمانی در سال ۲۰۲۰ با بیش از ۸ درصد اختلاف از رقیب خود یعنی دونالد ترامپ پیش افتاده بود. در میانگین نظرسنجی نیویورک‌تایمز نیز هریس با اختلاف کمتر از یک درصد در سطح ملی از ترامپ پیش است.

نظرسنجی‌های ملی تعیین‌کننده برنده نیستند!

نظرسنجی‌ها در سطح ملی هر چند می‌توانند تصویر مناسبی از نگاه افکار عمومی به یک کاندیدا ارائه دهند اما در نهایت تعیین‌کننده برنده نهایی انتخابات نیستند.

۴ سال قبل، میانگین نظرسنجی‌ها از برتری بیش از ۷ درصدی بایدن در سطح ملی حکایت داشتند. حتی برخی نظرسنجی‌ها برتری بایدن را دورقمی نشان می‌دادند اما در نهایت نتایج انتخابات متفاوت بود. بایدن در انتخابات ۴/۵ درصدی را بیشتر نسبت به ترامپ کسب کرد اما در نهایت آنچه پیروزی نهایی او را در انتخابات رقم زد و باعث شد بایدن به کاخ سفید راه پیدا کند مجموعاً ۴۳ هزار رأی در ایالت‌های کلیدی موسوم به میدان نبرد بود.

برای درک بهتر این اعداد، در انتخابات ریاست‌جمهوری ۲۰۲۰ آمریکا مجموعاً ۱۵۸ میلیون نفر در انتخابات شرکت کردند.

در عین حال، به نظر می‌رسد نظرسنجی‌کنندگان از خطاهای گذشته درس گرفته‌اند. آن‌ها در تلاشند به رای دهندگانی که دسترسی به آن‌ها دشوارتر است دسترسی پیدا کنند، روش‌های خود را اصلاح کرده‌اند و در خصوص ارائه تصویری از احساسات

سیاسی در یک مقطع زمانی مشخص، شیوه‌های خوبی را به کار گرفته‌اند. آن‌ها اشاره می‌کنند که جایگزین دنیای پر از نظرسنجی، دنیایی است که ما مجبوریم فقط بر اساس «حلال‌وهو» قضاوت کنیم

نظرسنجی‌ها در ایالت‌های چرخشی

در آمریکا رای‌دهنده‌ها به‌طور مستقیم رئیس‌جمهور را انتخاب نمی‌کنند. در عوض سیستم کالج الکترال سرنوشت انتخابات ایالات متحده را مشخص می‌کند و برنده آن بر برنده اکثریت آرای مردمی غلبه می‌کند. ۵۳۸ انتخاب‌کننده، کالج الکترال را تشکیل می‌دهند. هر ایالت آمریکا بر اساس جمعیتش تعداد مشخصی عضو در کالج الکترال دارد و هر کدام از آنها می‌توانند به یک نامزد رای بدهند. معمولاً انتخاب‌کنندگان هر ایالت پس از شمارش آراء باید به نامزدی رای بدهند که بیشترین رأی مردمی را در آن ایالت کسب کرده است. پس نامزدی که رای مردمی را در یک ایالت کسب کند، برنده تمام آرای الکترال این ایالت می‌شود.

با توجه به نظرسنجی‌های ایالتی، کارشناسان معتقدند که هم کامالا هریس و هم دونالد ترامپ، به‌طور منطقی در چند ایالت مشخص پیروز خواهند شد. در نتیجه تنها چند ایالت انگشت‌شمار باقی می‌مانند که تکلیف‌شان قطعی نیست و پیروزی در آن‌ها می‌تواند سرنوشت نهایی انتخابات را تعیین کند. به این ایالت‌ها، ایالت‌های چرخشی یا «میدان نبرد» گفته می‌شود. کاندیدایی که بتواند ۲۷۰ رأی الکترال کسب کند، برنده انتخابات خواهد بود.

در حال حاضر بر اساس نظرسنجی‌ها، ۷ ایالت به عنوان ایالت‌های چرخشی که فاصله دو کاندیدا در آن‌ها بسیار نزدیک است و امکان پیروزی هر دو کاندیدا بر اساس تحولات وجود دارد، در نظر گرفته می‌شود.

نوادا، کارولینای شمالی، پنسیلوانیا، ویسکانسین، آریزونا، جورجیا و میشیگان ایالت‌هایی هستند که در انتخابات ۲۰۲۴ به عنوان میدان نبرد دو کاندیدا شناخته می‌شوند و سرنوشت نهایی انتخابات را روشن می‌کنند.

پنسیلوانیا (۱۹ رأی الکترال)، کارولینای شمالی (۱۶ رأی الکترال)، جورجیا (۱۶ رأی الکترال)، میشیگان (۱۵ رأی الکترال)،

